

Grænser, som jeg her kortelig har skitseret, og med Hensyn til hvilke der naturligvis skulde være Analogi for de enligt stillede og for Købstæderne og København, vilde jeg aabne en Adgang for Kommunalbestyrelsen til at forhøje den samlede Understøttelse i Kommunen med 15 pCt., men fordelt, som Kommunalbestyrelsen vilde, saaledes at der intet var til Hinder for, at man kunde give en enkelt 30 pCt., ja, mere, og andre ingenting. Til Gengæld vilde Kommunalbestyrelsen være i Stand til at imødekomme alle de Krav, der med Rette kunde stilles. Paa denne Maade vilde man efter min Mening kunne gøre Lovforslaget enklere i saa Henseende.

Det var disse Ting, jeg sigtede til, og som jeg kunde ønske blev taget med under Overvejelserne og Forhandlingerne i det kommende Udvalg, idet jeg maa fastholde, at det Maal, som Regeringen har sat sig, maa naas. Jeg kan nemlig ikke indrømme det ærede Medlem Hr. Holdgaard, at det gør lige meget, om Staten ikke sparer noget. Det er sagt mig — jeg ved ikke, om det er rigtigt, jeg har det ikke ved Haanden —, at det ærede Medlem Hr. Zahle paa et Møde skulde have sagt, at Statens Udgifter burde nedbringes med en 40 pCt. Dette vilde jeg gerne have taget med *in mente*, thi det viser i hvert Fald, at dette ærede Medlem har et klart Blik for, hvor nødvendigt det er, at Statens Udgifter bringes ned. Det er ogsaa ganske afgjort nødvendigt. Hvis det ærede Medlem Hr. Holdgaard vil tage sin Finanslov, vil han opdage, at det er et meget ringe Beløb, godt 1 Mill. Kr., der er anslaaet som Overskud paa Driften, og Finansloven skal jo følges af en Tillægsbevillingslov, saa det er afgjort givet, at hvis der ikke fremkommer betydelige Besparelser i Aarets Løb paa Finansloven ved, at man ændrer Love og nedsætter Udgifter, saa vil den give Underskud. Det er altsaa nødvendigt, at der fremkommer Besparelser paa Finansloven. Og jeg skulde ogsaa tro, at vi var ganske enige om, at det at nedsætte Taksterne i Forhold til den forøgede Kroneværdi er i Virkeligheden ikke en Nedsættelse, men en Fastholden af det nuværende Niveau. Derfor tror jeg, at naar man tager sagligt paa dette Spørgsmaal, vil man nok kunne komme til et Resultat, vi, som jeg udtrykte det forleden Dag, alle sammen kan være tilfredse med. Thi jeg gentager, det kan ikke afkræftes, at saaledes som Forslaget er forelagt, rummer det Muligheder for, at de, der lidet eller intet haver, kan blive behandlet lige saa godt som, ja endnu bedre end efter den nugældende Lov og ogsaa efter

det Forslag, der laa i Landstinget. Men man kan have forskellige Meninger om, hvor store Beløb der skal staa til Kommunernes frie Raadighed. Jeg takker Ministeren for hans Forhandlingsvenlighed paa dette Omraade, saa finder vi jo nok Veje, der kan føre til Maalet.

Jeg synes, at Situationen er saadan, at den opfordrer i allerhøjeste Grad til at vælge Midler til at fremskaffe Besparelser uden dog at komme til at gøre Skade. Vort Hovedsynspunkt, naar vi behandler den sociale Lovgivning, maa, som jeg forleden Dag omtalte, være, at vi ikke kommer til at gøre Skade overfor dem, der lidet eller intet haver, men at man maa være klar over, at som Aldersrenten er i Øjeblikket, kan Aldersrentenydere paa Landet have en Indtægt af 1 230 Kr. og dog faa 60 Kr. i Aldersrente plus lige saa meget i Dyrtidstillæg; det vil sige, at man kommer op paa et Niveau, som ligger over det, en Arbejdsmand tjener til Underhold af en hel Familie. Jeg tror, at alt peger i den Retning, at en Besparelse er nødvendig, og jeg forstaar overhovedet ikke, at man retter disse Angreb mod Lovforslaget, da det overhovedet slet ikke gaar ud paa at tage fra dem, der lidet eller intet haver, og vi alle har været enige om at skære fraoven, det er jo Forholdet. Derfor anbefaler jeg fremdeles Lovforslaget til velvillig Behandling. Vi er villige til Forhandling til alle Sider, blot man naar det Maal, Ministeriet her har sat sig.

Holger Larsen: Jeg har først en enkelt Bemærkning at gøre til de to ærede Ordførere Hr. Vesterager og Hr. Holdgaard. Det glædede mig, at de to ærede Medlemmer med saa stor Kraft gik imod det frie Skøn. Jeg havde i og for sig heller ikke ventet andet. Jeg kan i den Henseende ogsaa tage det ærede Medlem Hr. Martin Hansen med, for de Folk, der har arbejdet med Aldersrenteloven, vil neppe nogen Sinde med deres gode Villie komme tilbage til det frie Skøn. Men udover dette har jeg naturligvis ingen Tak at rette til de ærede Medlemmer. De erklærede sig begge villige til Nedskæring. Hvor langt den efter deres Mening skal gaa, ved jeg ikke, men jeg tror, jeg vil holde min Tak tilbage, indtil jeg ser, hvor langt de kommer ud.

Naar jeg saa vender mig til den højt-ærede Minister, maa jeg beklage, at man ikke her i Landet har den gode Skik, som man har i Frankrig, hvor alle gode Taler, der holdes i Parlamentet, slaas op paa